

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

19 mai 2015

mun.Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Nicolae Gordilă,

Judecători

Elena Covalenco, Iurie Diaconu, Liliana Catan, Ion Guzun,

judecând, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de avocatul Bevza Dumitru în numele inculpatului Constantinov Constantin, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Comrat din 27 noiembrie 2014 în cauza penală privindu-l pe

Constantinov Constantin Vasile, născut la 02 martie 1984, originar și domiciliat în or.Ceadâr-Lunga, str.C.Marks 30.

Termenul examinării cauzei:

1. Prima instanță: 02.03.2010 - 30.05.2013,
2. Instanța de apel: 25.06.2013 - 27.11.2014,
3. Instanța de recurs: 01.04.2015 - 19.05.2015.

În baza actelor din dosar, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Ceadâr-Lunga din 30 mai 2013, Constantinov Constantin a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.335 alin.(3) lit.b) Cod penal la 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de conducere la întreprinderi, instituții și organizații pe un termen de 2 ani.

Conform art.90 Cod penal, s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probă de 5 ani.

Acțiunea civilă a fost admisă, dispunându-se încasarea de la Constantinov Constantin în beneficiul SA „Uzina experimentală” or.Ceadâr-Lunga a prejudiciului material în sumă de 533061.

2. Potrivit sentinței s-a constatat că Constantinov Constantin, activînd în calitate de director la SA „Uzina experimentală” or.Ceadâr-Lunga, unde 85,08% din acțiuni le deținea statul, în perioada cuprinsă între 1999 - 14 martie 2007, fiind persoană cu funcție de răspundere ce gestiona organizația comercială și fiind abilitat cu drepturi și obligații în vederea exercitării atribuțiilor administrative de dispoziție și organizatorico-economice, acționînd cu intenție, folosind din interes material situația de serviciu, contrar pct.1-12 din Regulamentul cu privire la modul de comercializare a activelor neutilizate în procesul tehnologic al întreprinderilor, aprobat prin Hotărîrea Guvernului nr.665 din 29.11.1996, în lipsa permisiunii Departamentului privatizării și a patrimoniului UTA Gagauzia, privind posibilitatea comercializării activelor întreprinderii, modalitatea și prețul de comercializare a acestora, a realizat în perioada de 07 mai 2003 – 30 noiembrie 2004 întreprinderii SRL “Brenus-Grup”, a cărui

fondator și director este, bunuri materiale și clădirea instrumentală de producere ce aparțineau SA „Uzina experimentală” or.Ceadâr-Lunga, diminuându-le prețul real de comercializare, prin ce a cauzat SA „Uzina experimentală” or.Ceadâr-Lunga un prejudiciu material în sumă totală de 324930 lei.

Tot el, activînd în calitate de director la SA „Uzina experimentală” or.Ceadâr-Lunga, unde 85,08% din acțiuni le deținea statul, fiind persoană cu funcție de răspundere ce gestiona organizația comercială și fiind abilitat cu drepturi și obligații în vederea exercitării atribuțiilor administrative de dispoziție și organizatorico-economice, acționînd cu intenție unică, din interes material, folosind intenționat situația de serviciu, încălcînd pct.1-12 din Regulamentul cu privire la modul de comercializare a activelor neutilizate în procesul tehnologic al întreprinderilor, aprobat prin Hotărîrea Guvernului nr.665 din 29.11.1996, în lipsa permisiunii Departamentului privatizării și a patrimoniului UTA Gagauzia, privind posibilitatea comercializării activelor întreprinderii, modalitatea și prețul de comercializare a acestora, a realizat în perioada de 26 martie 2004 – 30 aprilie 2006, bunuri ce aparțineau SA „Uzina experimentală” or.Ceadâr-Lunga, și anume ÎM “Orvento-Metal” - clădirea cazangeriei, un cîntar de automobile RP-15, 6 rafturi pentru păstrarea metalului, 2 rafturi speciale; cet.A.Draghi - o macara și SRL “Demir-Angro” - o presă hidraulică și un utilaj de sfredelire vertical, diminuându-le prețul real de comercializare, prin ce a cauzat SA „Uzina experimentală” or.Ceadâr-Lunga un prejudiciu material în sumă totală de 533061 lei.

3. Împotriva sentinței a declarat apel avocatul D.Bevza în numele inculpatului, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatul să fie achitat, pe motiv că fapta acestuia nu întrunește elementele infracțiunii incriminate, deoarece:

- instanța și-a întemeiat concluziile doar pe probele prezentate și susținute de către partea acuzării și declarațiile reprezentantului părții vătămate, I.Meșe, care la fel a procurat de la întreprindere diverse bunuri la prețul care nu corespunde realității;

- instanța a ignorat faptul că reprezentanții părții vătămate nu au prezentat acte contabile ce ar fi confirmat neajunsul bunurilor materiale, iar acțiunea civilă este întemeiată pe suma ce rezultă din actul de învinuire, lăsînd fără apreciere faptul că, la sfîrșitul anului 2006, activele întreprinderii cu care era asigurată Societatea pe Acțiuni, a constituit 1245501 lei, ce convertit la o acție a constituit 35,6 lei și că la începutul anului 1999 întreprinderea întra-devăr era pe prag de faliment, însă la sfîrșitul anului 2006, deja situația era ameliorată;

- instanța nu a luat în considerație că la numirea inculpatului în calitate de director, nu a fost întocmit un careva act de primire-predare a bunurilor, iar organul Societății pe Acțiuni asupra faptului dat nu a atras atenție și cînd C.Constantinov a fost concediat și a predat întreprinderea în 2007 a fost efectuată inventarierea în urma căreia nu au fost stabilite careva neajunsuri, ci dimpotrivă, surplus pe 8 poziții;

- instanța neîntemeiat a constatat că inculpatul a vîndut 16 active a întreprinderii, de rînd ce 7 din aceste active nici nu erau la balanța întreprinderii încă din 1999, iar restul - s-au aflat la balanța întreprinderii cu valoarea reziduală de bilanț zero, deoarece erau uzate;

- instanța nu a luat în considerație că clădirea secției de producere a fost realizată în baza deciziei Comitetului executiv Gagauzia;

- instanța a lăsat fără apreciere actul de inventarie din 29.12.2005, în care au fost enumerate 101 de active, însă între acestea nu s-au regăsit cele 16 active ce i-au fost incriminate inculpatului, acestea nu au intrat în actul de estimare a activelor, care au fost procurate de pătimiți, astfel că inculpatul nu a cauzat careva prejudiciu material, însă părțile vătămate puteau să pretindă recuperarea acestora doar în cazul în care aveau să cumpere nu activele, dar însuși întreprinderea în corespundere cu dispozițiile art.817 Cod civil;

- instanța nu a reținut că la caz nu au fost respectate prevederile art.819 alin.(2) Cod civil, deoarece întreprinderea nu a încheiat contract de vânzare-cumpărare, astfel că întreprinderea nu are succesori, iar noua întreprindere cu excepția capitalului străin nu poate solicita careva bunuri sau înainta careva drepturi asupra acestor bunuri;

- instanța nu a reținut faptul că inculpatul nu a adus careva prejudicii persoanei juridice cu capital străin, din considerentul că licitația de vânzare a acțiunilor întreprinderii a avut loc la 28.07.2006 și toate bunurile materiale incluse în actul de inventariere constituiau la acel moment prețul acțiunilor cumpărate de la stat, iar la ziua de 01.01.2006, activele ce i-au fost incriminate inculpatului nu mai erau la balanța întreprinderii;

- instanța nu a ținut cont că inculpatul nu a încălcat prevederile pct.18.7 și 12.3 din statutul întreprinderii, fiindcă dînsul nu a încheiat vreun careva contract ori careva tranzacții reciproce în care comercializarea activelor să fi fost mai mare de 25%;

- instanța a trecut cu vederea faptul că doar clădirea instrumentală de producere a fost fără număr de inventariere și a fost estimată la 3162 lei, dar realizată la prețul de 83385 lei, toate bunurile au fost realizate la prețul de 137229 la suma totală a bilanțului de 3162 lei, scopul căreia fiind acumularea sumelor bănești pentru acoperirea datoriilor întreprinderii, întru achitarea salariilor angajaților întreprinderii și salariilor care s-au concediat;

- nu a fost demonstrat faptul că inculpatul ar fi încălcat careva cerințe a Regulamentului cu privire la modul de comercializare a activelor neutilizate în procesul tehnologic al întreprinderilor, aprobat prin Hotărîrea Guvernului nr.665 din 29.11.1996, deoarece reprezentantul Departamentului prevatizării, G.Bolgar, a fost numit de către stat, iar adjunctul acestuia era președintele adunării generale a UTA Gagauzia, astfel că inculpatul nu a putut acționa în detrimentul întreprinderii, dînsul a acționat cu acordul persoanelor sus numite, prin urmare de către inculpat nu a fost realizată nici latura sibiectivă, nici cea obiectivă a infracțiunii incriminate;

- instanța nu a reținut circumstanța că părțile vătămate I.Meșe și G.Chirioglo nu pot solicita semicostul activelor realizate, din considerentul că dîșii au stat acționari a întreprinderii date în urma licitației din 28.07.2006, adică după ce activele întreprinderii au fost realizate și acestea nu au fost evidențiate în actele contabile și nici în actele de evaluare a patrimoniului, mai mult o dată cu încheierea contractului de vânzare-cumpărare ambele părți au cunoscut despre partea economică, financiară, tehnică și juridică, unde au indicat că pretenții nu au;

- incorect instanța a constatat că prin actul de revizie din 29.12.2007, s-au depistat neajunsuri la întreprindere, prin ce acesteia i-a fost cauzat prejudiciu material, de rînd ce întreprinderea în acea perioadă era proprietatea pătimiților, și în actul de revizie activele întreprinderii ce i s-au incriminat inculpatului lipsesc.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Comrat din 27 noiembrie 2014, a fost admis parțial apelul avocatului D.Bevza declarat în numele inculpatului C.Constantinov, casată sentința în partea stabilirii pedepsei și pronunțată în această

parte o nouă hotărîre, prin care C.Constantinov a fost recunoscut vinovat în săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art.335 alin.(1¹) Cod penal, cu stabilirea pedepsei sub formă de amendă în mărime de 1000 unități convenționale, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de conducere la întreprinderi, instituții și organizații pe un termen de 3 ani. În rest, sentința a fost menținută.

Instanța de apel, în temeiul art.415 alin.(2) Cod de procedură penală, reluînd cercetarea judecătorească, verificînd probele materiale prin citirea lor în ședința de judecată, audiind partea vătămată G.Chirioglo și inculpatul C.Constantinov a conchis că prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, și just a tras concluzia că inculpatul a comis infracțiunea imputată, împrejurări ce au fost constatate din totalitatea probelor acumulate la cauza penală, fiind corect apreciate prin prisma art.101 Cod de procedură penală, astfel că vinovăția inculpatului C.Constantinov de săvîrșirea faptei prejudiciabile incriminate a fost dovedită pe deplin.

La fel, instanța a constatat că sînt lipsite de temei afirmațiile avocatului, precum că în acțiunile inculpatului lipsesc elementele infracțiunii incriminate, deoarece acestea vin în contradicție cu probele materiale administrate atît în prima instanță, cît și în cadrul examinării dosarului în instanța de apel, care a examinat cauza după regulile generale pentru judecarea cauzei în prima instanță.

De asemenea, instanța de apel a constatat că argumentul apelantului, precum că inculpatul comercializînd bunurile întreprinderii, a fost încrezut că nu încalcă legea, deoarece a acționat cu acordul Consiliului societății și a reprezentantului statului, nu-l liberează de răspundere penală pentru faptele săvîrșite, deoarece din actele cauzei, cît și din declarațiile acestuia se confirmă comercializarea activelor neutilizate în procesul tehnologic al întreprinderii de către inculpat, care nu a negat faptul dat, însă care totuși au fost realizate în lipsa unei comisii pentru comercializarea activelor, în lipsa permisiunii Departamentului privatizării și în lipsa prețului de comercializare a activelor întreprinderii, care a fost determinat de inculpat arbitrar.

Instanța de apel a conchis că, prima instanță întemeiat a constatat faptul încălcării de către inculpat a cerințelor Regulamentului cu privire la modul de comercializare a activelor neutilizate în procesul tehnologic al întreprinderilor, aprobat prin Hotărîrea Guvernului nr.665 din 29.11.1996, care a fost în vigoare la momentul comercializării bunurilor întreprinderii în partea organizării și efectuării procedurii de comercializare a bunurilor întreprinderii, ceea ce încă o dată demonstrează prezența în acțiunile inculpatului a componentei infracțiunii legate de folosirea intenționată a situației de serviciu.

Nefondat a considerat instanța de apel și argumentul avocatului referitor la faptul că inculpatul a acționat în baza statutului societății și Legii privind societățile pe acțiuni, comercializînd bunurile în limita de 25% din toate bunurile întreprinderii, deoarece prin hotărîrea sus menționată, ca un act normativ special, a fost stabilită procedura de comercializare a unor astfel de bunuri, care nu a fost respectată de inculpat, din care motiv trimiterea la acte cu caracter normativ sau specializat, nu poate servi temei de a-l libera pe inculpat de răspundere penală.

Respinsă a fost de instanță și afirmația apelantului, precum că acțiunea civilă înaintată în cadrul procesului penal este una netemeinică, fiindcă activele întreprinderii ce au fost comercializate de către inculpat a avut loc pînă I.Meșe și G.Chioroglo au căpătat activele statului în societatea pe acțiuni, deoarece acțiunea civilă a fost

înaintată în temeiul art.221 Cod de procedură penală, fiind înmînată părții apărării, care nu a înaintat careva pretenții, iar argumentele acțiunii sînt examinate din punct de vedere a materialelor și probelor procesului penal, în limitele cărora a fost înaintată.

Astfel, instanța a dedus că partea apărării nu a adus careva probe și nu a prezentat documente noi, care nu ar fi fost examinate de prima instanță, și care ar fi negat argumentele părții acuzării.

Totodată, instanța de apel a conchis că apelul avocatului urmează a fi admis partial, în partea stabilirii pedepsei, din considerentul că, la momentul examinării apelului, potrivit modificărilor operate prin Legea nr.326 din 23.12.2013, în vigoare din 25.02.2014, lit.b) alin.(3) art.335 Cod penal a fost abrogat și prin aceeași Lege a fost introdus art.335 alin.(1¹) Cod penal, sancțiunea căruia prevede o pedeapsă mai blîndă, sub formă de amendă în mărime de la 1000 la 2000 unități convenționale sau închisoare de la 2 la 6 ani, în ambele cazuri cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de la 2 la 5 ani. Astfel, ținînd cont de prevederile art.10 alin.(1) Cod penal, instanța a ajuns la concluzia că acțiunile inculpatului C.Constantinov urmează a fi reîncadrate din prevederile art.335 alin.(3) lit.b) în cele ale art.335 alin.(1¹) Cod penal.

Referitor la stabilirea pedepsei inculpatului, instanța de apel, reținînd persoana acestuia, caracteristica lui pozitivă, lipsa antecedentelor penale, precum și lipsa circumstanțelor atenuante, agravante și excepționale, a considerat posibilă corectarea și reeducarea acestuia fără a fi izolat de societate, prin aplicarea unei pedepse sub formă de amendă.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către avocatul D.Bevza care, invocînd temeiurile prevăzute de art.427 alin.(1) pct.6), 8) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia și pronunțarea unei hotărîri de achitare, pe motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii;

- instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, din care motiv pripit a ajuns la concluzia că vina inculpatului a fost dovedită;

- instanța nu a dat o apreciere obiectivă tuturor probelor administrate la justa lor valoare în coroborare una cu alta, și anume a tuturor actelor scrise, la care doar a făcut trimitere, fără a le da o careva apreciere;

- instanța de apel a lăsat fără apreciere faptul că inculpatul realizînd bunurile materiale a acționat în baza contractului încheiat cu întreprinderea și în baza Legii privind societățile pe acțiuni, bunuri care de facto nu se aflau la balanța întreprinderii din motivul uzurii fizice, astfel că la caz nu merge vorba de comercializare a activelor neutilizate în procesul tehnologic al întreprinderii, dar despre bunuri care deja nu puteau fi folosite din cauza uzurii;

- incorect instanța a considerat că acțiunea civilă a părților vătămate este una temeinică, deoarece la caz nu au fost depistate neajunsuri, iar părțile vătămate care au procurat acțiunile întreprinderii, pot pretinde doar la acele bunuri care au fost enumerate în declarație și contractul de vânzare-cumpărare a acțiunilor SA și activele întreprinderii nu figurau în actele cu privire la prețul acțiunilor cumpărate, din care motiv acționarilor nu li s-a cauzat un careva prejudiciu material;

- instanța nu s-a expus asupra argumentului că actul de revizie din 29.12.2007, nu poate fi luat ca probă ce ar fi demonstrat vina inculpatului, fiindcă în acest act nu au fost incluse bunurile care se incriminează inculpatului;

- incorect instanța a redact declarațiile inculpatului referitor la faptul că dînsul nu a negat comercializarea activelor neutilizate în procesul tehnologic al întreprinderii, deoarece acesta de fapt a declarat că a realizat nu activele, dar utilajele care nu mai erau la balanța întreprinderii, avînd o valoare reziduală estimativă nulă;

- instanța a lăsat fără apreciere faptul că, la momentul înaintării învinuirii, Regulamentul cu privire la modul de comercializare a activelor neutilizate în procesul tehnologic al întreprinderii nr.665 din 29.11.1996, a fost abrogat;

- nu s-a expus instanța dacă în acțiunile inculpatului există ori nu latura obiectivă a infracțiunii, dacă fapta a fost comisă intenționat din interes material și care a fost motivul comiterii infracțiunii;

- incorect atît prima instanță, cît și instanța de apel au constatat că inculpatul a cauzat SA „Uzina experimentală” un prejudiciu material în sumă totală de 533061 lei, de rînd ce clădirea instrumentală de producere a fost supusă comercializării în baza deciziei Comitetului Executiv al Gaguziei, la care inculpatul nu a avut nici o atribuție, astfel că suma de 208131 lei - costul clădirii, urmează a fi exclusă din învinuirea inculpatului, în rest invocînd repetat aceleași motive ca și în apel descrise la pct.3 al prezentei decizii.

6. Judecînd recursul în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, ținînd cont de opinia expusă în referința procurorului, prin care se solicită declararea inadmisibilității recursului ca fiind neîntemeiat, Colegiul penal consideră că recursul ordinar urmează a fi admis din următoarele considerente.

Conform art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul cînd instanța nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii sau acesta este expus neclar.

Potrivit art.414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecînd apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor dosarului, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, pronunțîndu-se asupra tuturor motivelor invocate în apel.

În conformitate cu prevederile art.417 alin.(1) pct.8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să cuprindă temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Colegiul conchide că aceste prevederi legale, deși sînt obligatorii, nu au fost întocmai respectate la judecarea prezentei cauze în ordine de apel. Instanța de apel a admis erori procesuale, care nu pot fi corectate în ordinea procedurii de recurs ordinar.

În această privință se constată că, argumentele invocate de avocat în recurs își găsesc reflectare în starea reală a lucrurilor statuată în cauza dată, inclusiv sub aspectul că, judecînd apelul părții apărării, expuse în pct.3 din prezenta decizie.

Astfel, potrivit apelului declarat de avocat, unul din argumentele invocate este neaprecierea justă a probelor administrate pe caz de către instanța de fond și nepronunțarea asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Cu referire la decizia recurată, Colegiul constată că instanța de apel, la demersul avocatului a reluat cercetarea judecătorească potrivit modului stabilit pentru prima instanță, dispunînd audierea nemijlocită în ședința instanței de apel a inculpatului, a

reprezentantului părții vătămate G.Chioroglo, a cercetat șirul de probe administrate în cauză, însă fără a reda în decizie conținutul declarațiilor inculpatului, reprezentantului părții vătămate și a probelor scrise, acestea fiind doar enumerate, ceea ce denotă că instanța nu a cercetat și verificat minuțios și obiectiv fiecare probă separat sub toate aspectele, prin prisma pertinentei, concludentei, iar în ansamblul - din punct de vedere al coroborării lor, ceea ce contravine prevederilor art.414 Cod de procedură penală (f.d.75, 111-114 v.5).

În contextul celor expuse supra, Colegiul penal, reținând prevederile art.100 alin.(4) și art.101 alin.(1)-(4) Cod de procedură penală, remarcă că, verificarea probelor este o activitate a instanței privind constatarea veridicității probei sub aspectul corespunderii datelor de fapt pe care le conține proba cu realitatea obiectivă. Verificarea constă în analiza probelor administrate, coroborarea lor cu alte probe, verificarea sursei de proveniență a acestora, care poate avea loc doar prin aplicarea procedurilor probatorii prevăzute de cod și se efectuează la toate fazele procesului penal. Sînt supuse verificării atît datele de fapt, cît și mijloacele de probă din care au fost obținute. Probele se verifică atît prin efectuarea acțiunilor procesuale prevăzute de prezentul cod, cît și printr-o analiză logică a conținutului probei, a coroborării lor.

Sub aspectul vizat, Colegiul reține că declararea apelului nu provoacă o reiterare, o reluare a judecății ce s-a încheiat prin pronunțarea hotărîrii împotriva căreia s-a exercitat calea de atac, ci o verificare complexă, în fapt și în drept a sentinței, pe baza lucrărilor și materialelor din dosarul cauzei.

Într-o hotărîre este necesar nu numai de a face trimitere ori a reda declarațiile participanților la proces, dar și de a expune esența acestor depoziții, și legătura lor cu conținutul altor probe care, în ansamblu, confirmă sau infirmă o circumstanță pe cauză, de a argumenta de ce unele probe sînt admise, iar altele respinse.

Instanța de recurs menționează că, aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depus de către organele de urmărire penală, de instanțele judecătorești, cît și de părțile din proces, se finalizează prin soluția ce va fi dată în urma acestei activități.

Legea stabilește că probele admisibile sînt apreciate după pertinența, concludenta, utilitatea și veridicitatea acestora. Veridicitatea probelor poate fi caracterizată ca o corespundere a datei de fapt examinată de către instanță cu realitatea pe care o probează această dată. Toate probele în ansamblul sînt apreciate din punct de vedere al coroborării lor, cu respectarea art.101 Cod de procedură penală.

Astfel, Colegiul penal constată că, prevederile legii procesual penale sus menționate nu au fost respectate întocmai la judecarea apelului.

De asemenea, reieșind din conținutul deciziei se constată că, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor și probelor invocate în apel de către avocat, care în opinia lui, confirmă nevinovăția inculpatului în cele incriminate și căroră instanța nu le-a dat o apreciere justă, descrise detaliat la pct.3 și 5 al prezentei decizii, pe care instanța de recurs nu le va descrie repetat, inclusiv și asupra motivelor că:

- incorect inculpatului i s-a incriminat cauzarea prejudiciului material SA „Uzina experimentală” în sumă totală de 533061 lei, pe cînd din învinuire urma a fi exclusă suma de 208131 lei, costul clădirii instrumentale de producere, care a fost supusă comercializării în baza deciziei Comitetului Executiv a Gaguziei, dar nu de inculpat;

- inculpatul a fost în drept de a comercializa activele întreprinderii, deoarece reieșind din pct.10 al Regulamentului cu privire la modul de comercializare a activelor neutilizate în procesul tehnologic al întreprinderii, acestea, neutilizate în procesul tehnologic, puteau fi comercializate tuturor solicitanților contra mijloacelor bănești, prin negocieri directe;

- că actul de revizie din 29.12.2007 nu constituie o probă, prin care s-ar fi dovedit vina inculpatului, deoarece în acest act nu se regăsesc activele întreprinderii ce i se încredințează inculpatului și revizia a fost efectuată când deja întreprinderea era proprietatea pătimiților.

Instanța de recurs atestă că, motivele din apel trebuie examinate printr-o analiză obiectivă, completă și sub toate aspectele de fapt și de drept, confruntându-le cu întreg materialul probator al cauzei. Motivele apelului expuse în pct.3 și 5 din prezenta decizie, de fapt, sînt fondul apelului și neexpunerea asupra acestora reprezintă neexaminarea fondului apelului de către instanța de apel.

Nepronunându-se asupra motivelor invocate de apelant, instanța de apel s-a redus la niște concluzii de ordin general că argumentele avocatului aduse în cererea de apel sînt neîntemeiate, fiind contradictorii circumstanțelor și împrejurărilor de fapt stabilite de către prima instanță, și nu demonstrează nevinovăția lui C.Constantinov în săvîrșirea infracțiunii imputate, fără a stabili temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelului declarat de avocat.

Mai mult, potrivit descriptivului deciziei, instanța de apel, reținînd modificările operate în Codul penal și prevederile art.10 Cod penal, *a conchis că acțiunile inculpatului urmează a fi reîncadrate din prevederile art.335 alin.(3) lit.b) în cele ale art.335 alin.(1¹) Cod penal*. Totodată, reieșind din dispozitivul deciziei, rezultă că instanța de apel a admis parțial apelul avocatului D.Bevza, a casat sentința în partea *stabilirii pedepsei*, pronunțînd în această parte o nouă hotărîre, prin care *C.Constantinov a fost recunoscut vinovat în săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art.335 alin.(1¹) Cod penal*, cu stabilirea pedepsei sub formă de amendă în mărime de 1000 unități convenționale, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de conducere la întreprinderi, instituții și organizații pe un termen de 3 ani. În rest, sentința a fost menținută.

Astfel, se constată că motivarea soluției contrazice dispozitivul deciziei, nefiind respectate prevederile art.389, 394 Cod de procedură penală privind alcătuirea părții descriptive și dispozitive a hotărîrii. La fel, instanța de apel a înrăutățit situația inculpatului în propriul apel, în partea ce ține de stabilirea pedepsei complementare - privarea de dreptul de a ocupa funcții de conducere la întreprinderi, instituții și organizații de la 2 ani stabiliți de prima instanță, la 3 ani.

În concluzie, Colegiul penal constată că instanța de apel nu a soluționat cauza în conformitate cu prevederile legale, adică nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel de către avocat, hotărîrea contestată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și motivarea soluției contrazice dispozitivul deciziei, eroare de drept cuprinsă de art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, ceea ce duce la casarea deciziei instanței de apel, cu dispunerea rejudecării cauzei, deoarece eroarea dată nu poate fi corectată de instanța de recurs.

Potrivit art.435 alin.(1) pct.2) lit.c) Cod de procedură penală, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs, ea casează hotărîrea

atacată și dispune rejudecarea cauzei de către instanța de apel.

La noua rejudecare a cauzei instanța de apel are obligația să înlăture erorile menționate, să țină seama de împrejurările expuse, care au servit temei de casare a soluției adoptate și, cu respectarea prevederilor art.414 Cod de procedură penală, să verifice legalitatea și temeinicia sentinței atacate, să dea o apreciere obiectivă probelor administrate în cauză, avînd în vedere prevederile art.93, 95, 101 Cod de procedură penală, să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel și, în dependență de datele obținute, să pronunțe o hotărîre legală, întemeiată și motivată, care să corespundă prevederilor art.417 Cod de procedură penală.

Deoarece în Curtea de Apel Comrat activează completul de judecată în componența judecătorilor A.Curdov, E.Dimina și A.Bostan, dintre care primii doi au participat la examinarea cauzei și s-au expus asupra fondului, ceea ce, conform art.33 Cod de procedură penală, face imposibilă participarea lor la rejudecarea cauzei în ordine de apel, iar constituirea unui nou complet de judecători la această instanță este imposibilă din lipsă de judecători, Colegiul penal dispune rejudecarea cauzei în Curtea de Apel Cahul.

7. În conformitate cu prevederile art.434 și art.435 alin.(1) pct.2) lit.c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție

DECIDE:

Admite recursul ordinar declarat de avocatul Bevza Dumitru în numele inculpatului Constantinov Constantin, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Comrat din 27 noiembrie 2014, în cauza penală în privința lui Constantinov Constantin și dispune rejudecarea cauzei în Curtea de Apel Cahul.

Decizia nu se supune nici unei căi de atac, publicată integral la 16 iunie 2015.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Elena Covalenco

Liliana Catan

Iurie Diaconu

Ion Guzun